

[Grünbaum.]

dette område. Det er det vel. Jeg kunne også dårlig forestille mig, at man i en regering af disse tre partier kunne blive enig om noget særligt på dette område. Det drejer sig jo om et af de områder, hvor diskussionen om den såkaldte oprydning i fradragsjunglen i særlig grad har gjort sig gældende gennem årene, og hvor ikke mindst de radikale i sin tid førte sig meget stærkt frem både her i folketinget og på fjernsynsskærmen. Hvad er så oprydningen blevet til? Ikke til en oprydning i fradragsjunglen, så meget er i hvert fald helt klart. Der er ikke sket noget i den retning under denne regering, tværtimod. Skattepolitikken har været præget af de konservative, og det viser også det foreliggende lovforslag, som yderligere underbygger fradragsordningen ved nu at udvide fradraget for kapitalforsikringer fra de nugældende 2.500 kr. til 3.000 kr. Hvis man virkelig ville rydde op i fradragsjunglen, havde det nok været klogere at lade beløbet blive stående på de 2.500 kr. Men jeg gætter på, at man fra konservativ side har haft endnu videregående planer, og den radikale indsats har vel så bestået i, at man har begrænset disse planers virkeliggørelse. Det er jo også en slags indsats. Derfor blev det kun til den lille mus, men det er altså en konservativ mus. De radikale har endnu en gang måttet bøje sig for den konservative skattepolitik.

Jeg tror egentlig ikke, at forslaget vil gøre regeringen mere populær. Ganske vist ved vi, at de fleste holder meget af alt, hvad der hedder fradrag på selvangivelsen. Det er dejligt at kunne trække noget fra. Men mon alligevel ikke de allerfleste skatteydere efterhånden er blevet klar over, at også disse dejlige fradrag skal betales — og betales af skatteyderne, nemlig med en højere skatteprocent og en højere trækprocent? Pengene skal jo ind. Her er vi igen ved spørgsmålet om trækprocenten, det problem, vi drøftede under det foregående punkt på dagsordenen. Alle disse fradrag er med til at give os de ubehageligt høje trækprocenter. Pengene skal ind, og så må trækprocenten blive tilsvarende højere. Men så regner naturligvis nogle skatteydere med, at det er de andre skatteydere, der skal betale gildet, og det er det jo også til en vis grad.

Det gør dog efter vor opfattelse ikke sa-

gen bedre, tværtimod. Det princip, der råder med fradragene, og ikke mindst dette fradrag, er nemlig det modsatte af det, vi plejer at kalde for skatteevneprincippet. For det første er det dem, der har bedst råd, og som lettest kan udnytte disse fradrag, som får gevinsterne. Det er de fattige, der må betale, for at de bedrestillede kan få en ekstra skattefordel. For det andet er det sådan, at fradraget giver den største skattegevinst, jo højere indtægten er. Sådan virker disse fradrag, det har vi diskuteret så ofte. De virker af begge grunde stik imod, hvad man må anse for en rigtig og retfærdig skattepolitik, og derfor er vi i mit parti af den opfattelse, at vi nu skulle se at komme helt væk fra fradragsmentaliteten, som alle — også mit parti, socialdemokratiet, det skal jeg ikke lægge skjul på — har været med til gennem årene at opmuntre.

Man kan sige, at dette er en lille sag. Man har det fradrag, det skal måske reguleres, hvis det skal blive stående, og jeg skal ikke modsige finansministeren, hvis han vil hævde noget sådant. Det er ikke noget stort beløb, selv om 40 mill. kr. da også er penge. Men det er efter min opfattelse mere princippet, det drejer sig om. I det mindste burde man i hvert fald væk fra at foretage fradraget i indkomsten. Også det har vi diskuteret før i forbindelse med andre fradrag. Vi mener, at mindstekravet må være, at skattefordelen bliver lige så stor for skatteyderen med den lille indtægt som for ham med den store indtægt. Den burde måske endda være større, fordi det naturligvis er vanskeligere for folk med små indtægter at spare et beløb på 3.000 kr. op end for folk med større indtægter, der måske endda bare kan tage pengene i en bank eller sparekasse og oplacere dem. Som det er nu, virker det altså omvendt, og uretfærdigheden bliver ikke mindre efter finansministerens og regeringens forslag, men større. Det burde være sådan, at belønningen var størst for den lille indkomst.

Vi så helst, at disse fradrag helt forsvandt; men vi er da helt klar over, at når man først har et fradrag, er det uhyre svært at komme af med det. Så kunne man, som jeg her har været inde på, forsøge at gøre dette fradrag, hvis det skal bibeholdes, mere retfærdigt, og det kan gøres. Det kan ske ved, at fradraget laves om til et fradrag i